

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/18/2014
Identifikačné číslo spisu:	8012200044
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2015
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8012200044.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: A. U., K. D. XXX/X, K. S., zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Garajom, so sídlom Floriánova 2, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-205/2011 zo dňa 8. decembra 2011 ako aj personálny rozkaz č. 360 zo dňa 30. augusta 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 30/2012-43, zo dňa 29. novembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 30/2012-43, zo dňa 29. novembra 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia ministra vnútra SR č. SLV-PS-PK-205/2011 zo dňa 08.12.2011, ktorým zamietol rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu ministra vnútra SR č. 360 zo dňa 30.08.2011, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že porušil povinnosti policajta uvedené v § 43 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., ku ktorému došlo tým, že dňa 24.06.2011 v čase mimo výkonu štátnej služby asi o 16,07 hod. mal odcudziť v obchodnom dome Kaufland na Duklianskej ul. v Spišskej Novej Vsi jeden kus LED svietidla v hodnote 8,49 € tak, že toto svietidlo v predajni mal vybrať z obalu a vložiť ho do pravého vrečka nohavíc a toto prvostupňové rozhodnutie zároveň potvrdil.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z obsahu administratívneho spisu žalovaného zistil, že personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 360 zo dňa 30.08.2011 bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. s

tým, že jeho služobný pomer končí podľa § 194 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom doručenia rozhodnutia. Z odôvodnenia personálneho rozkazu súd zistil, že dôvodom prepustenia bolo porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom spočívajúce v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď svoje sily a schopnosti nevynaložil na ochranu majetku, ale naopak svojim protiprávnym konaním do majetkového práva iného zvlášť hrubým spôsobom zasiahol, keď odcudzil jeden kus LED svetidla v celkovej hodnote 8,49 € ku škode OD Kaufland; teda neriadil sa zákonom, keď v čase mimo štátnej služby sa nezdržal konania, ktorým mohol narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал ani služobnú disciplínu, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z. Ponechanie menovaného v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, ktorými sú zodpovedné dodržiavanie služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ, ich povinnosť byť čestnými, ochraňovať práva občanov a tým upevňovať ich dôveru v PZ. Zákon predpokladá, že príslušník PZ v rámci svojho postavenia bude príkladne rešpektovať zákon a iné právne predpisy tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prisaha.

Súd ďalej uviedol, že Žalobca napadol personálny rozkaz včas podaným rozkladom. Namietal, že sa konania uvedeného v napadnutom rozkaze nedopustil úmyselne. Jeho priznanie dňa 10.08.2011 nebolo slobodným prejavom vôle, ale z presvedčenia nadriadeným, že vec bude riešená disciplinárne a nie personálne. V popísanej časovej súslednosti udalostí (totožné ako v žalobe) uviedol, že pri snahe doniesť platobnú kartu z auta s cieľom uhradiť vybraný tovar, zabudol vyložiť predmetné svetidlo z vrečka, kam ho pred platbou vložil. Jeho úmyslom nebolo kradnúť, napokon tovar následne s celým nákupom uhradil a tak obchodu nevznikla žiadna škoda. Poukázal na svoju doterajšiu bezúhonnosť a pozitívne služobné hodnotenia. Preto považuje postih za nepomerný k závažnosti konania.

Podľa krajského súdu policajný zbor pri plnení svojich úloh okrem iného spolupôsobí pri ochrane základných práv a slobôd, najmä pri ochrane života, zdravia, osobnej slobody a bezpečnosti osôb a pri ochrane majetku, odhaľuje trestné činy a zisťuje ich páchatelov, vedie boj proti organizovanému zločinu, zabezpečuje ochranu štátnej hranice (§ 2 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore), pričom obsahom služobnej prisahy policajta je sľub vernosti Slovenskej republike, čestnosti, statočnosti a disciplinovanosti, sľub, že všetky svoje sily a schopnosti vynaloží na to, aby chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života a sľub, že sa bude riadiť Ústavou SR, ústavnými zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podľa krajského súdu zložením služobnej prisahy (sľubu) sa občan ako príslušník Policajného zboru začleňuje do okruhu osôb, u ktorých sa konanie v rozpore s právnymi predpismi pre účely služobného pomeru posudzuje z hľadiska tohto sľubu. Výnimočne zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu a je prirodzené očakávať, že policajti budú príkladne rešpektovať zákony. Policajt je povinný plniť svedomito úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, oznámiť bezprostredne nadriadenému poruchy a nedostatky, ktoré ohrozujú alebo sťažujú výkon štátnej služby a hroziacu škodu, zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu, vykonávať štátnu službu nestranne a plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov (§ 48 ods. 3 písm. a/, b/, c/, f/, g/, h/, i/, n/ zákona č. 73/1998 Z. z.).

Súd nepovažoval námietku žalobcu, že správne orgány nedostatočne zistili skutkový stav veci, keď za nedbanlivostný čin ho prepustili zo služobného pomeru súd za relevantnú, nakoľko vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie a žalobca bol usvedčený vo veci priestupku proti majetku, pretože svoju verziu konania preukázať nevedel, naopak túto vyhodnotili aj z podrobného rozpisu hovorov z mobilného telefónu orgány činné v odbore poriadkovej polície ako nepravdivé (záznam č. ORPZ-PP-OPP7-41-016/2011 - obsah spisového materiálu z OO PZ Spišská Nová Ves týkajúci sa priestupku).

Podľa krajského súdu, žalovaný v rámci správnej úvahy vyhodnotil dôkazy, ktoré boli zadovážené, ako pravdivé, a svoje rozhodnutie náležité odôvodnil. Súdu neboli v priebehu súdneho konania predkladané

podklady, ktoré by vyvracali ich pravdivosť a žalobca na také ani nepoukazoval a jeho námietky neboli právne významné z hľadiska preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného v konaní, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie o prepustení vydané.

Krajský súd po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že konanie, ktorého sa žalobca dopustil je v príkrom rozpore s obsahom služobnej prisahy a nezodpovedá ani služobným povinnostiam príslušníka Policajného zboru a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto konaní náhrada trov neprináleží.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom ustanovenej lehote žalobca odvolanie a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Podľa jeho názoru súd vec nesprávne právne posúdil, pričom poukázal na ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt môže byť prepustený zo služobného pomeru ak porušil služobnú prisahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Uviedol, že ukládanie sankcií za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch, hraniciach, uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj náležité zdôvodnené. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 02.06.2011, sp. zn.: 8Sžo/163/2010), a zároveň poukázal na fakt, že pri preskúmaní správnych rozhodnutí o uložení sankcie, správny súd nepreskúmava len zákonnosť použitia správnej úvahy (§ 245 ods. 2 OSP), ale aj jej správnosť, keď môže dospieť k záveru, že o sankcii malo byť rozhodnuté inak.

Uloženie sankcie v správnom konaní vyžaduje, aby správny orgán svoje rozhodnutie podrobne zdôvodnil s uvedením konkrétnych skutočností, ktoré odôvodňujú uloženie sankcie v určitej výške. Všeobecné konštatovanie protiprávnosti konania a rozsahu jeho následkov bez bližšej špecifikácie nie je podľa názoru najvyššieho súdu dostatočným pre uloženie sankcie. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 03.05.2011, sp. zn.: 3Sžo/253/2010).

Podľa žalobcu v zákone o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru....., zákonodarca nedefinuje, čo pokladá za porušenie prisahy alebo zvlášť závažné porušenie služobnej povinnosti, z ktorých dôvodov uvedené ustanovenie je možné považovať za právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, teda patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechali správne orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. Pri posúdení porušenia prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, zákon nevymedzuje, z akých hľadísk mal správny orgán vychádzať, teda vymedzenie hypotézy právnej normy závisí v každom konkrétnom prípade od úvahy správneho orgánu, ktorý tak môže pri skúmaní intenzity preukázaného porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti prihliadnuť na osobu policajta (jeho doterajšie hodnotenia), na funkciu, ktorú zastával, na jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, na čas a situáciu (zabezpečovanie iných služobných povinností v súvislosti s voľbou prezidenta), za ktorej došlo k porušeniu služobnej povinnosti, na preukázanú mieru zavinenia, na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností, na dôsledky. Zákon tu síce ponechal širokú možnosť uváženia v prípade rozhodnutia o prepustení z pomeru príslušníka policajného zboru pre porušenie prisahy alebo zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti, avšak táto úvaha musí zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam a musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní a ako správne uviedol žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu, musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.

Podľa žalobcu správny orgán nemôže rozhodovať na základe ľubovôle a prepustiť zo služobného pomeru policajta, ktorého konanie má byť skutkovým základom prepustenia. Aj v rámci zákonom povolenej správnej úvahy je totiž povinnosťou správneho orgánu rešpektovať zákon a neprekročiť jeho medze. V tomto prípade zákon uložil povinnosť ministerstvu vnútra vydať interný právny predpis ako riešiť prepustenie policajta z policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.

Na základe toho má žalobca za to, že predmetné ustanovenie zákona č. 73/1998 Z. z. je nezákonné a

tým pádom aj nevykonateľné pretože ponecháva na svojvôli štátneho orgánu, čo môže subsumovať pod predmetné ustanovenie zákona, pričom súd je povinný pri výklade právnej normy postupovať v súlade s výkladovými postupmi, osobitne je povinný ju vykladať v súlade s Ústavou SR, najmä v súlade s princípom právneho štátu a ochrany základných práv a slobôd. Máme za to, že Krajský súd princíp ústavnej konformity výkladu nerešpektoval.

Žalobca má za to, že tak ako správny orgán, tak aj krajský súd sa nedostatočne vysporiadali s odôvodnením personálneho rozkazu, keď len stroho skonštatovali, že konanie obvineného zakladá porušenie služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby bez náležitého vymedzenia týchto pojmov, pričom správny orgán musí tiež zvážiť, či na zjednanie nápravy nebude postačovať uloženie niektorého z disciplinárnych opatrení podľa § 53 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.

Zároveň si žalobca uplatnil náhradu trov konania.

K odvolaniu žalobcu sa žalovaný vyjadril tak, že podľa jeho názoru Krajský súd v Bratislave rozhodol v súlade s OSP, keď podanú žalobu zamietol. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave bol vydaný v súlade s ustanoveniami OSP po riadnom zistení skutočného stavu vecí, je v dostatočnom rozsahu odôvodnený, prvostupňový súd sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a z uvedeného dôvodu navrhuje odvolaciemu súdu tento ako vecne správny potvrdiť.

Podľa jeho názoru žalobca v podanom odvolaní voči rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave neuvádza žiadne relevantné nové skutočnosti, iba zastáva názor, že došlo nesprávnemu posúdeniu a rozhodnutiu vo veci. V tejto súvislosti sa preto žalovaný pridŕžiava svojho stanoviska č. SLV-PS-S-48/2012 zo dňa 16.04.2012 v písomnom vyjadrení k podanej žalobe.

Žalovaný ďalej poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Teda, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy, a že súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu index ne eat petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa žalovaného výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 3 OSP). Ako už bolo uvedené, úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy (právny názor, napr. Ústavný súd SR č. k. II. ÚS 127/07-21, Najvyšší súd SR, napr. sp. zn. 6Sžo/84/2007, 6Sžo/98/2008, 1Sžo/33/2008, 2Sžo/5/2009 a 8Sžo/547/2009).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30.04.2015 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a

povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody .

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu ako i s tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach, a preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich uviedol aj v tomto svojom rozsudku.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa správny orgán navrhnutými dôkazmi zaoberal, keďže sa v napadnutom rozhodnutí uvádza, že bolo vydané po preskúmaní spisového materiálu a zhodnotení dôkazov a okolností prípadu jednotlivo, i ich vzájomných súvislostiach bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Správny bol postup správneho orgánu, ktorý aplikoval zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá umožňuje orgánu verejnej moci vykonať iba tie dôkazy, o ktorých sa domnieva, že by mohli mať podstatný vplyv na objasnenie skutočností podstatných pre vydanie spravodlivého rozhodnutia vo veci samej, a preto z tohto dôvodu žalobcove práva porušené neboli, ak správny orgán vo svojom rozhodnutí o rozklade považoval niektoré dôkazy ako irelevantné bez toho aby to zdôvodnil.

Aj odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako prvostupňový súd a správne orgány, teda, že žalobca porušil svojim konaním služobnú prisahu a služobné povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, ktoré spočívali v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď svoje sily a schopnosti nevynaložil na ochranu majetku, ale naopak svojim protiprávnym konaním do majetkového práva iného zvlášť hrubým spôsobom zasiahol a neriadil sa zákonom, keď v čase mimo štátnej služby sa nezdržal konania, ktorým mohol narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodržiaval ani služobnú disciplínu, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z. Aj súd by v danom prípade považoval ponechanie žalobcu v služobnom pomere na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, ktorými sú najmä zodpovedné dodržiavanie služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ, ich povinnosť byť čestnými, ochraňovať práva občanov a tým upevňovať ich dôveru v PZ, nakoľko zákon č. 73/1998 Z. z. predpokladá, že príslušník policajného zboru v rámci svojho postavenia bude príkladne rešpektovať zákon a iné právne predpisy tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prisaha.

Naviac podľa odvolacieho súdu zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany než je to u zamestnancov v pracovnom pomere, respektíve kladie na príslušníkov policajného zboru vyššie nároky a požiadavky na čestnosť a rešpektovanie zákona.

Preto, ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.